

N° 1418.

DANEMARK ET NORVÈGE

Convention pour le règlement pacifique des différends, avec protocole de signature. Signés à Copenhague, le 15 janvier 1926.

DENMARK AND NORWAY

Convention for the Pacific Settlement of Disputes, with Protocol of Signature. Signed at Copenhagen, January 15, 1926.

TEXTE DANOIS. — DANISH TEXT.

N° 1418. — OVERENSKOMST¹ MELLEM DANMARK OG NORGE ANGAARENDE FREDELIG AFGØRELSE AF TVISTIGHEDER, UNDERTEGNET I KØBENHAVN, DEN 15 JANUAR 1926.

Textes officiels danois et norvégien communiqués par le ministre des Affaires étrangères de Norvège et le chargé d'affaires a. i. de Danemark à Berne. L'enregistrement de cette convention a eu lieu le 14 mars 1927.

HANS MAJESTÆT KONGEN AF DANMARK OG ISLAND OG HANS MAJESTÆT NORGES KONGE, som er besjælet af Ønsket om at fremme Bestræbelserne for Afgørelse ad fredelig Vej af mellemfolkelige Tvistigheder, er i dette Øjemed kommet overens om, i Tilslutning til den Konvention² om Oprettelse af et staaende Undersøgelses- og Forligsnævn, som blev undgaaet mellem Danmark og Norge den 27. Juni 1924, at afslutte en Overenskomst angaaende fredelig Afgørelse af Tvistigheder, og har til deres befuldmægtigede til at afslutte en saadan Overenskomst udnævnt :

HANS MAJESTÆT KONGEN AF DANMARK OG ISLAND :

Hans Majestæts Udenrigsminister Carl Poul Oscar Greve MOLTKE, og

HANS MAJESTÆT NORGES KONGE :

Hans Majestæts overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister i København, Emil HUITFELDT,

som med gehørig Bemundigelse er kommet overens om følgende Bestemmelser :

Artikel 1.

Retstvistigheder, som maatte opstaa mellem Danmark og Norge, og som kan henføres til nogen af de i Artikel 36, 2. Stk. i Statuten³ for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje nævnte Arter, skal, saafremt de ikke har kunnet løses ad diplomatisk Vej, henvises til Afgørelse af den nævnte Domstol overensstemmende med Bestemmelserne i den omhandlede Statut. Tvistigheder, med Hensyn til hvilke der mellem de to Lande gælder særlige Aftaler om Doms eller Voldgiftsbehandling, skal behandles efter Bestemmelserne i disse Aftaler.

Meningsforskelligheder vedrørende Fortolkningen af denne Overenskomst skal afgøres af den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje.

Artikel 2.

De kontraherende Parter forpligter sig til at henvise til Voldgiftsbehandling overensstemmende med nedenstaaende Bestemmelser alle andre end de i Artikel 1 nævnte Tvistigheder, dog først efter at der er blevet gjort til Genstand for den Undersøgelses- og Forligsbehandling, som omhandles i

¹ L'échange des ratifications a eu lieu à Oslo, le 9 mars 1927.

² Vol XXXIII, page 173, de ce recueil.

³ Vol. VI, page 379; vol. XI, page 404; vol. XV, page 304; vol. XXIV, page 152; vol. XXVII, page 416; vol. XXXIX, page 165; vol. XLV, page 96; vol. L, page 159; et vol. LIV, page 387, de ce recueil.

TEXTE NORVÉGIEN. — NORWEGIAN TEXT.

N° 1418. — OVERENSKOMST¹ MELLEM NORGE OG DANMARK ANGÅENDE FREDELIG AVGJÖRELSE AV TVISTER, UNDERTEGNET I KJÖBENHAVN, DEN 15. JANUAR 1926.

Danish and Norwegian official texts communicated by the Norwegian Minister for Foreign Affairs and the Danish Chargé d'Affaires a. i. at Berne. The registration of this Convention took place March 14, 1927.

HANS MAJESTET NORGES KONGE og HANS MAJESTET KONGEN AV DANMARK OG ISLAND, som er besjelet av ønsket om å fremme bestrebelsene for avgjørelse av mellomfolkelige tvister på fredelig måte, er i dette öiemed blitt enige om, i tilslutning til den konvensjon² angående opprettelse av en fast undersökelses- og forliksnevnd som blev inngått mellem Norge og Danmark den 27. juni 1924, å avslutte en overenskomst angående fredelig avgjørelse av tvister, og har som sine befullmektigede ved avsluttelsen av en sådan overenskomst opnevnt :

HANS MAJESTET NORGES KONGE :

Hans Majestet overordentlige sendemann og befullmektigede minister i Kjöbenhavn
Emil HUITFELDT, og

HANS MAJESTET KONGEN AV DANMARK OG ISLAND :

Hans Majestets utenriksminister Carl Poul Oscar Greve MOLTKE,

hvilke, behöig befullmektigede, er kommet overens om følgende bestemmelser :

Artikkel 1.

Rettstvister som måtte opstå mellem Norge og Danmark og som kan henføres til nogen av de slags tvister som er omhandlet i art. 36, 2^a. ledd i vedtektene for den faste domstol for mellomfolkelig rettspleie, skal, såfremt de ikke har kunnet löses på diplomatisk vei, henskytes til avgjørelse av den nevnte domstol overensstemmende med forskriftene i de nevnte vedtekter. Tvister med hensyn til hvilke der mellem de to land gjelder særlige avtaler om doms- eller voldgiftsbehandling, skal behandles efter bestemmelsene i disse avtaler.

Meningsforskjell angående fortolkningen av nærværende overenskomst skal avgjøres av den faste domstol for mellomfolkelig rettspleie.

Artikkel 2.

De kontraherende parter forplikter sig til å henskyte til voldgiftsbehandling overensstemmende med de følgende bestemmelser eller andre enn de i artikkel 1 nevnte tvister, dog først efter at de har været underkastet den undersökelses- og forliksbehandling som er omhandlet i konvensjonen av

¹ The exchange of ratifications took place at Oslo, March 9, 1927.

² Vol. XXXIII, page 173, of this Series.

³ Vol. VI, page 379; Vol. XI, page 404; Vol. XV, page 304; Vol. XXIV, page 152; Vol. XXVII, page 416; Vol. XXXIX, page 165; Vol. XLV, page 96; Vol. L, page 159; and Vol. LIV, page 387, of this Series.

27. juni 1924 angående opprettelse av en fast undersøkelses- og forliksnevnd, uten derigjennem å ha oppnådd løsning.

Partene er enige om, at de tvister, som omhandles i nærværende artikkel, skal avgjøres etter grunnsetningene for rett og billighet.

Artikkel 3.

Forsåvidt partene ikke treffer annen overenskomst, skal voldgiftsretten til behandling av tvist efter artikkel 2 i nærværende overenskomst nedsettes i overensstemmelse med bestemmelsene i tittel IV, kap. II i Haagkonvensjonen¹ av 18. oktober 1907 angående avgjørelse av mellempfolkelige tvister på fredelig måte.

Artikkel 4.

I den utstrekning partene ikke treffer annen bestemmelse angående voldgiftsbehandlingen, skal bestemmelsene i tittel IV, kap. III i Haagkonvensjonen av 18. oktober 1907 angående avgjørelse av mellempfolkelige tvister på fredelig måte komme til anvendelse.

Hvis en sådan voldgiftsavtale som er omhandlet i den nevnte Haagkonvensjon ikke er undertegnet innen seks måneder efterat den ene part overfor den annen part har fremført anmodning om at tvisten henskytes til voldgift, skal voldgiftsavtalen på anmodning av en av partene fastsettes på den måte som er foreskrevet i artiklene 53 og 54 i den nevnte Haagkonvensjon.

I de tilfelle hvor nærværende overenskomst henviser til bestemmelsene i Haagkonvensjonen, skal disse bestemmelser få anvendelse mellom partene også i tilfelle av at begge parter eller en av dem har fratrudd den sistnevnte konvensjon.

Artikkel 5.

Voldgiftsretten skal på begjæring av en av partene angi de foreløbige foranstaltninger, som bør treffes for å beskytte denne parts rettsstilling, forsåvidt disse foranstaltninger kan treffes på administrativ vei.

Artikkel 6.

Voldgiftskjennelsen skal, når der finnes anledning til det, inneholde anvisning på hvorledes den skal fullbyrdes, særlig med hensyn til de tidsfrister, som skal iakttas.

Artikkel 7.

Hvad angår spørsmål som, i henhold til lovgivningen i det land overfor hvilket krav fremsettes, skal avgjøres av en domstol, hvorved i denne forbindelse også forstås forvalningsdomstol, kan vedkommende part ikke forlange at den i artikkel 1 eller 2 omhandlede fremgangsmåte får anvendelse, før endelig avgjørelse er truffet gjennom sakens behandling ved domstolen. I så fall skal tvistens henskytelse til dom eller voldgift i henhold til nevnte art. 1 eller 2 skje senest et år efter en sådan avgjørelse.

Artikkel 8.

Dersom det i en dom eller voldgiftskjennelse erklæres at en beslutning eller en forföining truffet av en domstol eller annen myndighet i den ene stat helt eller delvis er i strid med folkeretten, og kan ifölge denne stats forfatning fölgene av beslutningen eller forföiningen ikke helt eller delvis

¹ *British and Foreign State Papers*, Vol. 100, page 298.

fjernes, er partene enige om at der ved dommen eller voldgiftskjennelsen kan tilkjennes den forurettede part passende godtgjørelse på annen måte.

Artikkel 9.

De kontraherende parter forplikter sig til under pågående doms- eller voldgiftsbehandling i størst mulig urstrekning å undgå enhver foranstaltning som kan motvirke fullbyrdelsen av dommen eller voldgiftskjennelsen.

Partene skal på tro og love rette sig efter dommen eller voldgiftskjennelsen.

Artikkel 10.

Twister som måtte opstå mellem partene angående fortolkningen eller fullbyrdelsen av dommen eller voldgiftskjennelsen skal, i mangel av annen bestemmelse, avgjøres av den rett som har avsagt dommen eller voldgiftskjennelsen.

Artikkel 11.

Denne overenskomst skal ratifiseres. Ratifikasjonene skal utveksles i Oslo.

Artikkel 12.

Denne overenskomst trer i kraft den dag ratifikasjonene blir utvekslet og avløser i forholdet mellom Norge og Danmark ved sin ikrafttreden voldgiftskonvensjonen¹ av 8. oktober 1908. Den gjelder for en tid av tyve år fra sin ikrafttreden. Hvis den ikke blir opsagt senest to år før utløpe av dette tidsrum, skal den gjelde for ytterligere tyve år, og den skal fremdeles anses forlenget for perioder på tyve år, hvis den ikke blir opsagt minst to år før utløpet av den nærmest foregående tyveårsperiode.

Twist som ved utløpet av overenskomstens gyldighetstid er gjenstand for doms- eller voldgiftsbehandling efter denne overenskomst, skal ferdigbehandles overensstemmende med dens bestemmelser.

Til bekreftelse herav har de befullmektigede undertegnet denne overenskomst og forsynt den med sine segl.

Utferdiget i to eksemplarer i Köbenhavn, den 15. januar 1926.

(L. S.) Emil HUITFELDT.

UNDERTEGNINGS-PROTOKOLL.

I forbindelse med undertegning idag av en overenskomst mellom Norge og Danmark angående fredelig avgjørelse av tvister er de undertegnede, behørig befullmektigede, kommet overensom at konvensjonen av 27. juni 1924 angående opprettelse av en fast undersøkelses- og forliksnevnd, uansett bestemmelsene i sistnevnte konvensjons artikkel 18, skal gjelde sålenge den idag undertegnede overenskomst angående fredelig avgjørelse av tvister er i kraft.

¹ *British and Foreign State Papers*, Vol. 101, page 963.

¹ TRANSLATION.

No. 1418. — CONVENTION BETWEEN DENMARK AND NORWAY FOR THE PACIFIC SETTLEMENT OF DISPUTES. SIGNED AT COPENHAGEN, JANUARY 15, 1926.

HIS MAJESTY THE KING OF DENMARK AND ICELAND, and HIS MAJESTY THE KING OF NORWAY, being desirous of promoting efforts for the pacific settlement of international disputes have agreed for this purpose to supplement the Convention concerning the establishment of a Permanent Commission of Enquiry and Conciliation, concluded between Denmark and Norway on June 27th, 1924, by a Convention for the pacific settlement of disputes, and have appointed as their Plenipotentiaries:

HIS MAJESTY THE KING OF DENMARK AND ICELAND :

Count Carl Poul Oscar MOLTKE, His Minister for Foreign Affairs ;

HIS MAJESTY THE KING OF NORWAY :

M. Emil HUITFELDT, His Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary at Copenhagen ;

Who, being duly authorised for the purpose, have agreed upon the following provisions :

Article 1.

Any legal dispute arising between Denmark and Norway which falls within one of the categories specified in Article 36, paragraph 2, of the Statute of the Permanent Court of International Justice, and which it has not been possible to settle by diplomacy, shall be submitted for judgment to the said Court in accordance with the provisions of the said Statute. Disputes in respect of which there are special Conventions in force between the Contracting Parties providing for judicial or arbitral procedure, shall be dealt with in accordance with the terms of such agreements.

Any divergence of views regarding the interpretation of the present Convention shall be settled by the Permanent Court of International Justice.

Article 2.

The Contracting Parties undertake to submit to arbitration, in accordance with the ensuing provisions, all disputes other than those mentioned in Article 1, provided that they have first been subjected to the procedure of enquiry and conciliation provided for in the Convention of June 27, 1924, concerning the establishment of a Permanent Commission of Enquiry and Conciliation, and that it has not been possible to settle them by this means.

The Parties agree that the disputes referred to in the present Article shall be settled in accordance with the principles of law and equity.

¹ Translated by the Secretariat of the League of Nations.

Article 3.

Except where otherwise provided by agreement between the Parties, an arbitral tribunal to deal with disputes under Article 2 of the present Convention shall be constituted in conformity with the provisions of Title IV, Chapter II of The Hague Convention of October 18, 1907, for the pacific settlement of international disputes.

Article 4.

Unless the Parties have agreed otherwise, the arbitration procedure shall be governed by the provisions of Title IV, Chapter III, of The Hague Convention of October 18, 1907, for the pacific settlement of international disputes.

In case the arbitration agreement provided for in The Hague Convention shall not have been signed within six months from the date on which one of the Parties has proposed to the other the submission of the dispute to arbitration, the said arbitration agreement shall, at the request of either of the Parties, be drawn up in the manner prescribed in Articles 53 and 54 of the said Hague Convention.

In cases in which the present Convention refers to provisions of The Hague Convention, the said provisions shall be applicable between the Parties even if The Hague Convention has ceased to be binding on the two Parties or on either of them.

Article 5.

The arbitral tribunal may, at the request of either of the Parties, indicate the provisional measures to be taken in order to safeguard the rights of that Party, provided, however, that such measures can be taken by administrative action.

Article 6.

The arbitral award shall, when circumstances require, specify the manner in which it is to be carried out, especially as regards the time limits to be observed.

Article 7.

With regard to questions which, under the laws of the country against which an application is made, are within the competence of the courts, which term must in this case be understood to include the administrative courts, the Party concerned may not demand the application of the procedure laid down in Article 1 or in Article 2 until a final judgment has been given as a result of judicial proceedings. In such a case the dispute must be sent for adjudication by judicial or arbitral procedure within one year from the date of the final judgment.

Article 8.

If the judicial decision or the arbitral award declares that any ruling or order of a judicial or other authority of either of the two States is wholly or in part contrary to international law, and if the constitutional law of that State does not permit, or only partially permits, the consequences of the said ruling or order to be annulled, the Parties agree that the Party injured by the judicial decision or arbitral award shall be granted suitable compensation of another kind.

Article 9.

The Contracting Parties undertake to refrain as far as possible during the course of the judicial or arbitral procedure from any action likely to have a prejudicial effect on the execution of the judicial decision or arbitral award.

The Parties shall conform in good faith to the judicial decision or arbitral award.

Article 10.

Any disputes arising between the Parties regarding the interpretation or execution of a judicial decision or arbitral award shall, in the absence of an agreement to the contrary, be submitted for settlement to the tribunal which gave the decision or award.

Article 11.

The present Convention shall be ratified. The instruments of ratification shall be exchanged at Oslo.

Article 12.

The present Convention shall come into force on the date of the exchange of the instruments of ratification and shall, as regards the relations between Denmark and Norway, supersede the Arbitration Convention of October 8, 1908, when it comes into force. It shall be valid for twenty years from the aforesaid date. Unless it is denounced at least two years before the expiration of that period, it shall remain in force for a further period of twenty years and shall thereafter be considered as prolonged for successive periods of twenty years unless it has been denounced at least two years before the expiration of the preceding period.

If, at the time when the present Convention ceases to be valid, proceedings in respect of a dispute are pending before a judicial or arbitral tribunal in virtue of the present Convention, such dispute shall be disposed of in accordance with the provision of the Convention.

In faith whereof the Plenipotentiaries have signed the present Convention and have affixed their seals thereto.

Done in duplicate at Copenhagen, the fifteenth day of January, One thousand nine hundred and twenty-six.

(L. S.) (Signed) C. MOLTKE.

(L. S.) (Signed) Emil HUITFELDT.

PROTOCOL OF SIGNATURE.

When proceeding on this day to sign a Convention between Denmark and Norway for the pacific settlement of disputes, the undersigned, being duly authorised for the purpose, have agreed that the Convention of June 27, 1924, concerning the establishment of a Permanent Commission of Enquiry and Conciliation shall remain in force, notwithstanding the provisions of Article 18 of the said Convention, so long as the Convention for the pacific settlement of disputes, signed on this day, shall remain valid.

It is further agreed that the above Convention, signed on this day shall also apply, if necessary, to cases where a dispute arises out of occurrences which took place before the conclusion of the present Convention.

In faith whereof the Plenipotentiaries have signed the present Protocol and have thereto affixed their seals.

Done in duplicate at Copenhagen on January 15, 1926.

(L. S.) (Signed) C. MOLTKE.

(L. S.) (Signed) Emil HUITFELDT.